

оглеждатъ. Другитѣ не мръднаха отъ копанката. Вижъ — лапата, лапата...

Дѣдо Костадинъ бързо отвори вратата. Настрѣхналитѣ кученца се успокоиха и замърдаха опашки въ краката му. Старецътъ почна да ги гали и обично да имъ нарежда.

— Браво, Черньо, браво, Шарко! Не сте се обаждали случайно. А щомъ отъ малки прегладнѣли напускате пълното корито, вие цѣлъ животъ вѣрно ще пазите стопанина си. Васъ ще оставимъ. Братята ви, ей онѣзи на

копанката, още днеска ще раздадемъ..

Ама и двенкитѣ ли ще си оставимъ, дѣдо? — заскачаха децата.

— И двенкитѣ. Двенкитѣ ще е по-добре. Такива кученца рѣдко се срѣщатъ. Пъкъ може и нѣкое да се разболѣе, да умре. Ха сега, пустнете вече кучката!

За последенъ пжтъ майката нахрани и потъркаля изъ високата трева всичкитѣ си рожби.

На другия день при нея останаха само Шарко и Черньо..

Борисъ Василевъ

МАЙСКО УТРО

Росни капчици блещукатъ
по тревичкитѣ зелени.
Срѣдъ житата се разпукватъ
свежи макове червени.

Чучулиги броеница
надъ ливадитѣ трептятъ,
въ едрозърната пшеница
хиляди шурчета спятъ.

Май лудува неуморно,
вѣй зелени вѣтрила.
Низъ полянитѣ просторни,
маха утрото съ крила.

Като ручей се разливатъ
тихи звуци на кавалъ.
Въ още сънената нива
чувашъ — нѣкой е запѣлъ.

Веса Паспалеева

